

der tjene som Medhjælpere ved Forretningernes Førelse under Embedsmændenes Ledning, at udfaste runde Summer, der stilles til vedkommende Ministeriums Disposition for dermed at kunne betale den fornødne Medhjælp efter et passende Forhold til de enkelte Individuers Duellighed og Flid.

I Genhold til disse Grundsætninger fremsættes derpaa følgende nærmere Forslag om de enkelte Gagebestemmelser.

I.

Embedsmænd i Ministerierne.

Under hvert af Ministerierne fortere efter den nærværende Indretning foruden Expeditionsdepartementerne et særskilt Revisionsvæsen og et særskilt Archivvæsen, ligesom ogsaa de under Ministerierne forterende Indtægter og Udgifter besørger af en særskilt Kasserer, med Undtagelse af i Kirkes- og Underviisningsministeriet, hvor de herhen hørende Forretninger besørger af Universitetets Dvæstur.

Commissionen antager, at der baade vilde kunne opnaaes en Besparelse for Statskassen og en bedre og mere betryggende Ordning af Forretningerne, naar disse Forretningsbrancher, der saaledes ere adskilte under de forskellige Ministerier, uden at der synes at være nogen Grund hertil i de under samme hørende Sagers Natur, i det tværtimod overalt er den samme, blev forenet for samtlige Ministerier, og, naar der saaledes blev oprettet et for disse fælles Revisionsvæsen, et fælles Archivvæsen, og et fælles Kasserercontoir. Men, da man senere vil komme tilbage til dette Punkt, og herom fremsatte sit Forslag, skal Commissionen nu indskrænke sig til at betragte Expeditionsdpartementerne under Ministerierne.

Enhvert af disse forestaaes for nærværende Tid af en Departementschef; under denne fortere flere Contoirchefer, hvoraf hver igjen forestaaer sit Contoir, medens een eller flere Fuldmægtige og Cancellister, samt et vist Antal af Medhjælpere, under Navn af Assisten-

ter, Volontairer og Skrivere, igjen ere ansatte i hvert af disse. Commissionen anseer det ufornødent at godtgjøre Hensigtsmæssigheden af denne Organisme i sine Grundtræk; Departementschefer og Contoircheferne maae nødvendigvis bibeholdes som kongelige Tjenester, og dert ville vel Alle være enige, at de som beklæde disse Poster, maae være kongelige Embedsmænd. Men, da der har været reist Spørgsmaal om, hvorvidt man kunde indskrænke de kongelige ansatte Embedsmænds Kreds, og om man ikke kunde blive staaende ved de to nævnte Classer af Embedsmænd under Ministerierne og normere en vis Sum til alle andre Forretningers Udførelse gjennem dertil temporairt ansatte Bestillingsmænd, overladende det til vedkommende Departements- og Contoirchefer selv at forskaffe sig den Medhjælp, som til enhver Tid maatte behøves, troe vi at burde erklære, at vi ikke kunne tilraade Gjennemførelsen af en saadan Tanke. I denne Anledning troer Commissionen først at maatte bemærke, at der maa lægges større Vægt paa Conciperingen af Ministeriernes Resolutioner end paa de Udsærdigelses, der udgaae fra underordnede Embedsmænds Contoirer, fordi de førstnævnte ikke alene indeholde den endelige Afgjørelse af de fleste Sager, men ogsaa ofte skulle tjene til Rettesnor i andre lignende Tilfælde, og i deres Totalitet udgjøre vor administrative Ret. Dernæst maa man gjøre opmærksom paa, at Mangelen af en fast Stamme af yngre Embedsmænd i flere Henseender vilde være følelig; ikke alene med Hensyn til Sagernes forsvarlige Behandling, men ogsaa i Henseende til Besættelsen af de høiere faste Stillinger. Endelig maa man bemærke, at en saadan Ordning, om den ogsaa iøvrigt kunde betragtes som tilraadelig, dog for længere Tid udebliveligen vilde medføre en saadan Usikkerhed, at det vilde virke lammende paa Forretningernes Gang og upaatvivelig vilde afstedkomme megen Mislighed.

Omendkjøndt Commissionen af de her anførte Grunde, hvortil endnu flere kunde føies, aldeles maa forkaste denne Tanke, er man dog enig i, at Antallet af de i Contoirerne ansatte kongelige Embedsmænd og navnlig af den